

— Прѣгърни мя Дюпателъ, азъ ти прощавамъ. — А ти отче въ гроба, не дѣй ся гнѣви, че хващамъ приятелски студена та рѣка, която тя е убила, — и ви смъртоносни богове опростете ми, за гдѣто отбѣгнахъ отъ ужасно то отмъщение. — Долу при васъ е всичко тамъ въ вѣчна нощъ, тамъ всичко е вѣчно, тамъ всичко е недвижимо — нъ друго нѣщо си е горѣ на слънчевата свѣтлина. Человѣкъ тъ е живо същество, пълно съ чувства, честна жертва на силно то мигновение.

Карлъ. *(на Ивана).* Това всичко благодаря на тебе, велика дѣвице, колко бляскаво сполучи да изпълнишь дума та си и колко скоро прѣобърна щастие то ми! Приятели тѣ примири съ мене, неприятеля побѣди стана на прахъ и пепель и градове тѣ ми откъсна отъ чуждий неносенъ хумодъ. Ти самичка извърши всичко това, кажи съ що да тя награда!

Ивана. Бъди всякога господарю человѣченъ, както въ щастие тѣй и въ нещастие — недѣй забравя връха на велико то и да знаешъ, ти си опиталъ отъ унижение, що може да направи единъ приятелъ въ нужда. — Показвай правда и милость на най-последний даже отъ народа ти; защото Богъ призва избавителка та отъ стадо то — ти ще съберешъ цѣла Франция подъ скиптъра, на всички тѣ първенци ще бъдешъ първъ князь, и твой тѣ последователи ще свѣтятъ по-свѣтло, нежели тѣзи, що са били първо на трона.

Твоя родъ ще цѣвти и ще цѣвти до тогава, до когато варди любовь къмъ народа си. Високомѣрие то само може да го опропасти и опропастявание то ти, да знаешъ, ще излѣзе отъ бѣдни тѣ колиби, гдѣ то ся е родилъ също и твой тѣ спаситель.

Бургундъ. Извѣстете момиче, всичко що ви въодушевява духъ тъ! Когато твой тѣ очи могатъ да гледатъ въ бъдъщето, то кажи ми за моя тѣ родъ, ще ли ся разпространи сполучливо както е началъ?

Ивана. Слушай Бургундъ! Много високо си поста-